

Arto Koskisen käsikirjoittaman ja ohjaaman *Kahlekuninkaan* lähtökohdat ovat miehen omissa lapsuuden kokemuksissa: *Se on oma stoori, joka liittyy sellaiseen, jossa itse petin omat kaverini kerran ja jouduin puoleksi vuodeksi boikottiin. Pienen pojan elämässä se oli aika karmiva jakso. Tavallaan joutua omien kavereiden hylkäämäksi ja vielä ihan syystä. Sitten siinä kävi vielä sillä tavoin, että sinä aikana minä ja samoin kaverini, tehdessämme sovintoa, huomasimme kasvaneemme ulos sellaisista korkeajännitysleikeistä. Emme enää sillä tavoin syttyneet niihin, vaan katseet suunnattiin noihin vastakkaisen sukupuolen edustajiin.* Koskinen ei tunnusta miettineensä kahleteemaa teoreettisesti käsikirjoittaessaan elokuvaa, vaikka tarinan eri tasoja luonnollisesti pyritäänkin jo käsikirjoituksessa nivomaan toisiinsa: *Kahlitseminen ei itselleni liittynyt niinkään valehtelemiseen, vaan siihen kun yrittää olla jotain muuta kuin mitä oikeasti on. Silloin helposti liioittelee tai valehtelee ja niistä voi muodostua jonkinlaiset kiinnikkeet, joista jossain vaiheessa on päästävä eroon.*